

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

Λευκή Ντεμιέρ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Ναι, Λευκή, ούτε ο θάνατος.

Μιλώντας ο Φρειδερίκος την έσφιξε στην αγκαλιά του παράφορα και κόλλησε τα χείλη του στα χείλη της.

Ήταν ένα φίλημα παρατεταμένο, παθητικό, άτελειωτο.

— Λευκή... Άγαπημένη μου, σε λατρεύω!...

— Φρειδερίκε, καλέ μου Φρειδερίκε!...

Ή Λευκή συνέχισε κατόπιν την αφήγησή της για τα βάσανα που είχε περάσει.

Τού διηγήθηκε τις φριχτές αγωνίες που πέρασε.

— Μ' έφλόγιζε ο πυρετός νύχτες και νύχτες, αγαπημένη μου, ύστερ' από το γάμο μου. Μ' έπληραν άρρωστη από την εκκλησία για να με πάνε σπίτι μου άναίσθητη. Ή νυκτική παστάδα μεταβλήθηκε έτσι σε κρεβάτι πόνου!...

— Καλή μου Λευκή!

— Και τέλος, από τον δυνατό κι' επίμονο πυρετό παρεφρόνησα, Φρειδερίκε.

— Όχι, Λευκή, δεν είχε δυνατόν.

— Ναι, αγαπημένη μου, πρέπει να με πιστέψης. Ήπι τρεις μήνες παράδερνα μέσα στην παραζάλη της τρέλλας. Δεν ήξερα που θρισκόμουν, δεν ήξερα τί έλεγα. Όπως μου εξήγησαν κατόπιν, φώναζα διαρκώς τ' όνομά σου και σε καλούσα κοντά μου.

Ο Φρειδερίκος την έσφιξε στην αγκαλιά του με λαχτάρα.

— Λησμόνησέ τα, αγαπημένη μου. Τώρα όλα πειά πέρασαν. Τώρα αρχίζουν ή ήμέρες της ευτυχίας.

— Ναι, Φρειδερίκε, όλα πέρασαν. Για πάντα... Άλλά ύπόφερα τόσο! Κι' όταν μετά τρεις μήνες συνήρθα, νέα θλίψις με περίμενε: Ο Λεοπόλδος Γκιδάλ ήταν βαρεια άρρωστος. Και πέθανε κι' αυτός, όπως πέθανε και ή λατρευτή μου μητέρα.

Έγινε λιγόλεπτη σιωπή.

Ή Λευκή κάρφωσε το βλέμμα της στα μάτια του Φρειδερίκου και τού είπε:

— Συγχώρησέ με, Φρειδερίκε, που σου μιλω για τον Γκιδάλ. Ή αλήθεια είχε ότι ο δυστυχής εκείνος μετάνιωσε για το κακό που σουκανε. Πεθαίνοντας μου ζήτησε συγγνώμην και μου εξέφρασε όλη του τή λύπη γιατί μπήκε ανάμεσά μας και μάς κατέστρεψε την ευτυχία.

Άντι άπαντήσεως ο Φρειδερίκος έσκυψε και φίλησε τ' κρινόλευκα χέρια της Λευκής.

— Τόν συγχωρείς, Φρειδερίκε; ρώτησε με σιγανή φωνή ή Λευκή.

— Ναι, άπάντησε ο Πλεμόν, τόν συγχωρώ Λευκή, μ' όλη μου τήν καρδιά.

— Έχεις ευγενική καρδιά, αγαπημένη μου. Ή αλήθεια είχε ώστόσο πώς ήταν άξιος της συγγνώμης σου ο δυστυχής Λεοπόλδος. Ψυχορραγούσε, όταν γύρισε και μου είπε με σθυσμένη φωνή: «Λευκή, πρέπει να με συγχωρήσης. Πληρώνω με το θάνατό μου το σφάλμα μου. Δεν έπρεπε να έπιμεινώ να γίνης σύζυγός μου. Νόμιζα πώς δεν σ' αγαπούσα. Μά τώρα βλέπω πώς σ' αγαπώ. Σ' αγαπώ κι' όμως πεθαίνω!... Θα με ξεχάσης ευκολα, Λευκή, και θ' αγαπήσης... πρέπει ν' αγαπήσης τόν Πλεμόν...»

Ή Λευκή άναστέναξε και πρόσθεσε:

— Τόν συγχώρησα, Φρειδερίκε, μ' όλη μου τήν καρδιά, όπως τόν συγχωρείς τώρα κι' εσύ. Τόν συγχώρησα

είλικρινώς και τού σφάλισα τ' μάτια... Άλλά τ' βάσανά μου δεν είχαν τελειώσει. Θρηνούσα άκόμη για τόν θάνατο της λατρευτής μου μητέρας, όταν έμαθα ξαφνικά το θάνατο της μητέρας σου. Ή είδησις αυτή μ' έλύπησε διπλά, γιατί σκέφθηκα πόσο θα πονούσες για το χαμό της μητέρας σου. Όλες μου ή σκέψεις έστρέφοντο πρὸς έσένα, Φρειδερίκε. Μόνον έσένα συλλογιζόμουν πλέον. Άλλά κ' ή μητέρα μου δεν σε είχε ξεχάσει, δεν είχε πάψει να σε συμπαθή. Κι' όταν κατάλαβε το θάνατο να πλησιάζη, μου είπε: «Δεν σ' αφήνω μόνη στον κόσμο, Λευκή μου. Σου μένει έ κ ε ι ν ο ς».

Τ' μάτια της Λευκής είχαν θουρκώσει καθώς μιλούσε. Ή παληές θλιβερές άναμνήσεις έκαναν τήν καρδιά της να πονή.

Πόσες συμφορές, πόσες άπογοητεύσεις, πόσοι θάνατοι και πόσοι σπαραγμοί μέσα σε δυό χρόνια!...

— Υπόφερες πολύ, Λευκή, είπε ο Φρειδερίκος. Υπόφερες φρικτά, όπως κι' εγώ ύπόφερα. Μά ποιός ξέρει; Αυτό ήταν ίσως το γραφτό μας. Έπρεπε να δοκιμαστούμε στον πόνο πριν ένωθούμε για πάντα. Ή άγάπη που θγαίνει μέσα από τόν πόνο, δεν είχε μόνον πιο γλυκειά, είχε και πιο στέρεη, πιο σίγουρη, πιο άκατάλυτη.

— Έθαψα τή μητέρα μου, συνέχισε ή Λευκή, στο ιδ.ο νεκροταφείο που ήσαν θαμμένοι και οί γονείς σου. Και ζούσα πλέον ανάμεσα στους τάφους αυτους και στην άνάμνησι σου και στην έλπίδα να σε ξαναδω. Γιατί ήμουν βεβχία πώς θα σε ξανάβλεπα μια μέρα, Φρειδερίκε. Μου μιλούσε για αυτό ή καρδιά μου και να που δεν με γέλασε.

— Κι' εγώ έλπιζα, Λευκή, ότι θα σε συναντούσα μια μέρα. Και με τήν έλπίδα αυτή σ' άναζητούσα παντού. Σε άναζητήσα στο Παρίσι, στη Νίκαια, και στις Κάννες, αλλά δεν σε βρήκα. Ως που σ' ανακάλυψε ξαφνικά ο καλόκαρδος Ζιλντά.

— Ναι, είπε ή Λευκή, ο καλός ναύτης σου έκαμε ένα άληθινό θαύμα, μά βοήθησε και ή τύχη.

— Ή τύχη;

— Ναι, αγαπη μου, αυτό είν' αλήθεια. Είδα μια μέρα τ' δυό τορπιλλοβόλα στο πέλαγος και κατεβηκα με χιυποκαρδι στην άκτή όπου είχε πλησιάσει το ένα από τ' δυό πολεμικά. Ένας ναύτης στεκόταν στο κατάστρωμα. Ήταν ο Ζιλντά. Δεν τόν γνώρισα. Πλησίασα στην άκρογιαλιά και τον ρώτησα ποιός ήταν ο κυβερνήτης τών τορπιλλοβόλων. Ο Ζιλντά με γνώρισε. Και χωρίς να χάση καιρό έτρεξε στην λαγωνικό και ξετρώπωσε τήν έπαυλή μου. Συνάντησε εκεί το δικό μου άπόμαχο ναύτη, τόν γέρο Λεονέκ και τού πήρε λόγια. Έτσι έσκάρωσαν μαζί οί δυό τους τήν συνάντησί μας.

Ο Φρειδερίκος γελάσε.

— Ναι, είπε, ή αλήθεια είχε ότι χρεωστώ πολλά στον Ζιλντά. Τόν είχα μαζί μου στην Κίνα και πολέμησε σαν λιοντάρι. Είπε τίμιος και γενναίος. Και ποτέ, ποτέ δεν θα ξεχάσω το τί έκανε για μένα.

— Και για τούς δυό μας, Φρειδερίκε.

— Ναι, και για τούς δυό μας, για τήν άγάπη μας. Σώπασαν.

Γύρω τους άπλωνόταν ή χιτάραχη θάλασσα.

Πάνω από το κεφάλι τους τρεμόσβυναν τ' άστέρια.

Το τορπιλλοβόλο πετούσε σαν δελφίνο επάνω στην ύγρη έκτασι, αφήνοντας πίσω του ένα άσημένο αύλάκι.

(Στο προσεχές το τέλος)

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

«Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ»

Το άριστούργημα του ΜΙΣΕΛ ΜΟΥΡΦΟΥ, τού συγγραφέως της άλησμόνητης «MINION».

«Ό,τι και να πούμε για τή «ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ», όσο κι αν έκθειάσουμε το μυθιστόρημα αυτό, θα είχε κατώτερο τήν πραγματικότητος. Ή «ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ» θα συναρπάση κυριολεκτικώς τούς άναγνώστας μας από τής πρώτης συνεχείας της, θα τούς κατασυσγκινηση, θα τούς γοητεύση, θα τούς κάνει να χύσουν δάκρυα.

Άγγελικοί έρωτες, θανάσιμα μίσση, τρομερές έκδικήσεις ήρωϊσμοί και αυτοθυσίες, περνούν από τις σελίδες της «ΛΕΥΚΗΣ ΚΥΡΙΑΣ», τής οποίας ή ύπόθεσις εκτυλίσσεται σ' ή χώρα τών θρύλων και τών μυστηρίων, τή Σκωτία, στην έποχή της τραγικής θραυίλισσης ΜΑΡΙΑΣ ΣΤΟΥΑΡΤ.